

Naplójegyzetek

Szent Fausztina nővér, a modern kor szentje

1905-ben egy lengyel kisvárosban, Głogowiec-ben, mélyen vallásos, egyszerű család harmadik gyermekeként született Faustyna Helena Kowalska, akit ma Szent Fausztina nővérként, az Isteni Irgalmasság 20. századi közvetítőjeként ismer és tisztel a keresztény katolikus világ. Alig harminchárom évnyi, munkával, imádsággal, betegséggel teli életét a nyilvánosságtól távol, teljes ismeretlenségben élte le. A halála óta eltelt nyolcvanhárom év folyamán mégis korunk egyik legnagyobb hatású szentje lett, akire Jézus Krisztus rábízta az isteni részvétnek, az isteni irgalomnak ma is megerősítő, vigasztalást jelentő üzenetét.

Szent Fausztina nővér gyóntató papjának kérésére naplójában megörökítette a Megváltóval való találkozásait, amelyek többnyire hétköznapi körülmények közt következtek be. Különlegességüket ez is adja: az élet mindennapi pillanataiban is meghallotta Jézus szavát. Sorsának egyik fontos fordulatahoz például az a találkozás vezetett, amikor 18 éves korában nővérével egy táncmulatságban vett részt. Tánc közben megjelent neki Jézus, és szemrehányó szavakat intézett hozzá: „Meddig fogok még szenvedni miattad, és te meddig vezetsz még félre engem?” Faustyna nem hárítja el magától az alkalmatlan időben érkezett jelenést, hanem azonnal otthagyja a táncmulatságot, és egy közeli templomba megy, ahol leborul az Oltáriszentség előtt. Tudja, mit kérdezett tőle a Megváltó, mert maga is úgy érzi, hogy bevádatlan ígéretet hordoz: hiába szeretné régóta Istennek szentelni az életét, a mindennapok ehhez nem vitték közelebb. Mit kell tennie? „Azonnal utazz Varsóba, ott fogsz belépni egy zárdába!” – feleli Jézus. És Faustyna, a tapaszt-

latlan, vidéki lány, bár nem ismeri a fővárost, a kapott – egész életét megváltoztató – parancsot mégis haladéktalanul teljesíti. Összecsomagol és utazik, csak nővérével közli úti célját. A nagyvárosban senki pártfogására nem számíthat, a Szűzanya segítségével az egyetlen, amely vezet, és ez éppen elég is. Csakhogy a zárdák ajtóit nem nyílnak meg előtte: 1923-ban, az első világháborút követő világválság idején még a szegénységi fogadalmat tett szerzetesközösségek megélhetése is nehéz volt, egy nincstelen fiatal lányra sehol nem volt szükség. Végül az Irgalmasság Anyja Nővéreinek Kongregációjában a zárdafőnöknő, próbára téve szándéka komolyságát, azt ígérte neki, hogy ha egy évig dolgozik valahol, majd ismét jelentkezik nála, felveszi őt. Faustyna háztartási alkalmazottként vállal munkát Varsóban, és egy év múlva megnyílik előtte a kolostor ajtaja.

Nem volt tehát könnyű, de mert egész szívvel akarta, és fel merte tenni rá az életét, végül sikerült teljesítenie Jézus parancsait.

Biztosak lehetünk benne, hogy Jézus akkor is, ma is, sőt a kezdetektől minden történelmi korban Faustyna nővérhez hasonlóan sokakat megszólított és megszólít közülünk. Azért lett ez a fiatal lengyel lány a kiválasztottak egyike, mert készségesen odafigyelt Istenre és az ő Szent Fiára. Az erős hit és az Istennek való feltétlen engedelmesség képessége volt az, ami rendkívülivé tette őt. Birtokoljuk-e mi – ha nem is Szent Fausztinához hasonló hősiesség fokon – legalább kisebb-nagyobb mértékben ezeket a tulajdonságokat?

Jézus egyszerű feladatokat bízott Szent Fausztinára, mégsem volt könnyű a teljesítésük. Mindannyian ismerjük az irgalmas Jézus képét a szívéből kiáradó fehér és piros fénysugarakkal. Ennek a képnek az elkészíttetése Szent Fausz-

tina nővér rövid életének négy évébe került. A „Jézusom, bízom benned!” az a röpmádságunk lett, amelyet ha bármely helyzetben elisméltünk magunkban, azonnal érezzük megerősítő hatását. A húsvét utáni irgalmasság vasárnapját a katolikusok világszerte megünneplik, és sokan imádkozzuk az Isteni Irgalmasság rózsafüzéréit is. Ahhoz, hogy az isteni irgalmasság tisztelete az elmúlt évtizedekben ismét elterjedjen, kellett Jézus szent akarata, kellett Szent Fausztina nővér életáldozata, és kellett a hívek bizonyító erejű tapasztalata is. Kellett az az egyre fontosabbá váló tudat, hogy ha Isten vezeti az életünket, nem vagyunk magányosak és védtelenek.

Kalocsai párnák

Felveszem a székről Ilonka néni kalocsai hímzéssel készült díszpárnáját. Nézem a virágfüzéereket. Még mindig szépek, sőt, sokkal jobban tetszenek most, mint amikor a nagyberki ház díványán először megláttam őket. Talán a sokféle berendezési tárgy tette, hogy ezek a gyönyörű hímzések ott nem tudták felhívni magukra a figyelmet. Vagy én nézek ma más szemmel rájuk, mint annak idején?

Hogy féltette őket Ilonka néni! Még kedves keresztfiát, Jánost is figyelmeztette, ha ledőlt a sezlonyra:

– Várjál csak! Ne dőlj rájuk, bepiszkolódnak, a hímzés nem szereti a sok mosást. Megfordítom őket!

Aztán néhány évvel később az öregotthonban is ott sorakoztak a heverőjén. Ott is volt miattuk vita: ha János leült, és kicsit hátra akart dőlni, mindjárt rászólt:

– Előbb fordítsd meg a párnákat!

János abban a pillanatban fölállt, kabátja zsebéből előhúzta a sapkáját, fejére tette, és bejelentette, hogy akkor ő megy is. Úgy biztos nem piszkolódnak tőle össze a párnák.

Ebből megint a szokott huzakodás lett: Ilonka néni sírós hangon marasztalta, vigasztalta, kérelle, János pedig kabátban és sapkában állt a kis szoba közepén, és hajtogatta, hogy úgyis fáradt már, úgyis menni akart.

Ilonka néni belekarolt, vezette volna a karosszékhez:

– Maradj még! Mindig annyira szaladsz! Itt szépen hátradőlhetsz, kinyújthatod a lábad... Na, ne légy olyan akaratos!

Úgy kérlelte a már hetedik évtizedében járó keresztfiát, mintha még mindig az a rövidnadrágos kislány lenne, aki az egész nyarat a keresztmama felügyelete alatt töltötte. Az a mezítlábás, maszatos fiatalember, aki már akkor is szeretett megsértődni, ha például kifogásolták, hogy híres légpuskájával az udvar verebeire vadászik. Előbb-utóbb azért megengesztelődött.

Most mégsem. Beteg volt, minél előbb haza akart menni, legszívesebben be sem jött volna most az idősotthonba. Csak hát holnap is ugyanilyen fáradt lesz. Keresztmama pedig kilencvenkét éves, ki tudja, meddig húzza ebben a számára idegen környezetben.

Nézem a kerekre tömött párnákon a példásan kihímzett kalocsai rózsafejeket, margarétákat, gyöngyvirágokat. Ragyognak a fehér vászonon, mintha nem telt volna el jó néhány évtized azóta, hogy egy ügyes kéz odavarázsolta őket. Megvannak, nem ártott meg nekik sem a nagy vándorút, amit megtettek, mire az én szobámba érkeztek, sem a sok mosás.

És hol vannak ők ketten, akik félig tréfásan, félig komolyan, de örökösen civódtak egymással, soha meg nem unva a szeretetteljes zsörtölődést?

Visszateszem a párnákat a karosszékbe, elgondolkodva leülök, rájuk dőlök. Nem fordítom a visszájára őket, nem kímélem virágaikat. Nincs már, aki szót emelne miattuk.

Nehéz időkben

A koronavírus-járvány tavaly őszi, második hulláma óta tudjuk, hogy a fertőzés nemcsak az idősebbekre, de minden korosztályra veszélyt jelent. Az is kiderült, hogy a leküzdésére kialakított új, nemzetközi stratégia nem zárhatja be és nem nyitja ki egy csapásra az összes munkahelyet, iskolát, óvodát, közösségi intézményt, hanem mindig csak ott alkalmazzák a legszigorúbb járványügyi szabályokat, ahol konkrétan felüti fejét a fertőzés, ahol pedig csökken a betegek száma, ott enyhítenek a korlátozásokon.

Ez az észszerűnek mondható döntés ugyanakkor az általános és teljes leállásnál jóval bonyolultabb helyzeteket eredményez. Ahol egyik nap még minden normálisan, a megszokott módon történik, másnapra ott is jelentkezhet a fertőzés: a biztonságosnak hitt közösség akár egyik percről a másikra veszélyeztetetté válhat. Egyik percről a másikra meg kell találni a megfelelő megoldásokat a legváratlanabb helyzetekre is. És ugyanígy előfordul, hogy az egyik városban vagy intézményben már enyhítenek a korlátozó-sokon, míg a másokban épp most szigorítanak.

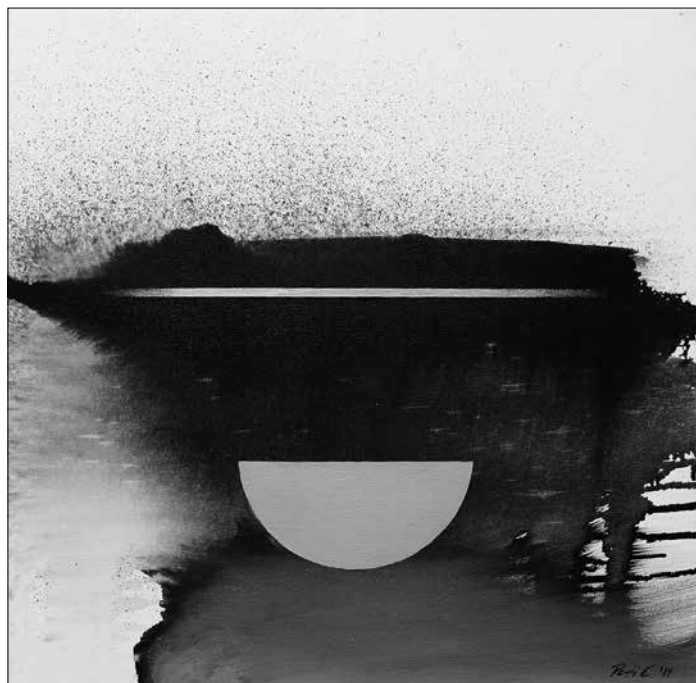
Ilyenkor mindannyiunkra a megszokottnál nagyobb felelősség hárul, sok mindenről saját magunknak kell döntenünk, és aszerint cselekednünk. De döntéseinkhez találhatunk jó támpontokat: például az ősi hagyományt, keresztény örökségünket, amely szerint segítenünk kell a bajba jutott embertársunknak, a gyengének, a kiszolgáltatottnak. Legyen családtag, szomszéd, munkatárs vagy idegen, ha szükségét szenved, ha magára hagyott, ha szegény, kötelességünk a lehetőségekhez mérten figyelni rá és a segítségére lenni.

Ezzel szemben mostanában terjedőben van egyfajta „önkéntes rendőri” mentalitás, amely talán abból fakad, hogy a járványügyi intézkedéseknek varázserőt tulajdonítunk, és ezért

igyekszünk megbüntetni, megalázni, feljelenteni azt, aki azokat akarva-akaratlan figyelmen kívül hagyja. Például maszk nélkül lép be egy boltba, másfél méternél közelebb áll mögöttünk a sorban, vagy a kijárási tilalmat valami okból megszegi. Elterjedt szokássá vált találkozáskor rákérdezni ismerősünkre: „Megkaptad már a vakcinát?”; „Milyen oltást kaptál?”

Persze hogy fontos a maszkviselés, a kijárási tilalom betartása és a védőoltás is, de a legfontosabb, hogy ebben a veszélyes időben is emberségesen viselkedjünk, legyünk tapintatosak, és törődjünk egymással. Ne ellenséget lássunk a másik emberben, ne gyanakodjunk rá okkal, ok nélkül, ne kürtöljük világgá, hogy: „Az ilyenek miatt terjed a vírus.” Amikor a legjobb szakemberek is kétségek közt, tanácstalanul beszélnek a járvány leküzdésének esélyeiről és módjairól, az újabb és újabb járványhullámok várható felbukkanásáról, ne terrorizáljuk a környezetünket felületes ismereteinkkel, erőszakos fellépésünkkel.

Sok múlik a gyakori kézmosáson, a maszkviselésen, a távolságtartáson, a vakcinákon is, de még több a baráti hangnemen, egymás bátorításán és segítésén. Ismert tapasztalat, hogy jó közösségben a legnagyobb bajt is könnyebben elviseljük, mint ellenséges közegben vagy magunkra hagyottan.

Elmozdulás 1.2